

Дикий Атлантичний шлях

Це я, ромашко. Перш ніж ти почнеш планувати мандрівку, хочу дати тобі неоціненно важливу пораду. Читай уважно, бо це перше з небагатьох непорушних правил цієї книжки. Слухаєш? Так-от. *Якщо ти їдеш в Ірландію вперше, ніколи, хай тебе хоч пофарбують, у жодному разі не починай з Дубліна.*

Знаю, звучить жорстко. Знаю, на сайті з квитками, який ти вже тиждень пасеш, немов стерв'ятник, найдешевші пропозиції саме до Дубліна. Але послухай мене. Я можу назвати мільйон причин, чому тобі слід послухати моєї поради, але скажу найважливішу:

Дублін спокусливий, мов пекло.

Я знаю, що ти мені зараз скажеш, карамелько. Ти заперечиш, що в пеклі немає нічого спокусливого, і я на це відповім, що там можна зустріти цікавих людей, і ще там булькають вогняні озера, в яких ідеально змивати стрес.

Але не заговорюй мені зуби.

Так-от, Дублін – це пілотяг, а ти – загублена сережка з улюбленого комплекту, яку ти марно шукаєш ще з Нового року. Наблизишся до цього міста – і воно затягне тебе й не залишить ані краплі надії вийти з нього

в первісному вигляді. Звучить надто драматично? Газрад. Забагато метафор? Чудово. Бо Дублін драматичний і вартий усіх метафор світу. Там море цікавих музеїв і статуй зі смішними й нелогічними назвами, і пабів з найкращою музикою на світі. Хоч куди подайся – всюди натрапиш на те, що захочеш зробити, побачити, по смакувати.

У цьому й проблема.

Чимало досвідчених мандрівників прибували до Дубліна з наміром провести там день-два, а потім вирушити до інших куточків Ірландії. І багато з цих досвідчених мандрівників тиждень по тому усвідомлювали, що вже заходять на дев'яносте коло по Темпл-Бару, а в рюкзаку – дві снігові кулі з лепреконами і купа невиправдано дорогих футболок, щоб було що привезти з подорожі.

Казка стара як світ.

Я дуже рекомендую – майже наказую – почати зі західної частини Ірландії – Дикого Атлантичного шляху. Якщо точніше, то з національного парку Буррен і кліфу Могер. Скоро до них дійдемо.

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ ДЛЯ ЗЦІЛЕННЯ ДУШІ. *Неочікувано?* Поки ми досліджуватимемо наш дикий острів, я пропонуватиму виконувати нескладні завдання, щоб ти могла ближче познайомитися з Ірландією, і допоможу

поволі позбуватися того, що гнітить серце. Цікаво, з чого почнемо? Читай далі. Я не жартую. Читай.

*Уривок з книжки «Ірландія для зцілення серця:
непересічний путівник Смарагдовим островом,
видання третє»*

– ВИ ВЛАШТУВАЛИ БІЙКУ. ПОСЕРЕД ВЕСІЛЛЯ.

Коли мама засмучена, її голос стає басистий, як у ведмедя, і вона завжди зауважує факти, про які всі й так знають.

Я відвернулася від вікна, в якому миготіли всі відтінки зеленого, які тільки є у всесвіті, й глибоко вдихнула, аби не зірватися. Просочена багном сукня затверділа і скидалася на брудну балетну пачку, повіки набрякли й зіщулилися. Але якщо порівняти з очима Яна, мені годі жалітися.

— Мам, церемонія вже закінчилася, ми...

— Інша смуга, інша смуга! — закричав Арчі.

Вилаявшись, мама різко вивернула ліворуч, щоб уникнути лобового зіткнення з трактором, а я впилася нігтями в першу-ліпшу плоть, яка трапилася під руку, — вона належала моему старшому братові Волтеру.

— Адді, відчепися! — закричав він, висмикуючи руку. — Я думав, ми домовилися, що ти більше не робитимеш у мені дірки своїми кігтями.

— Ми ледь не розбилися об цей величезний сільськогосподарський інструмент. У такі миті я себе не

контролюю, — огризнулась я і всім тілом посунула його трохи ліворуч. За останні сімдесят дві години ми змінили кілька видів транспорту, і в кожному я сиділа в лещатах між двома братами, тільки щоразу різними. Рівень моєї клаустрофобії наближався до червоної позначки. Ще трохи, і я влаштую бійку. Знову.

— Не слухай їх, мамо, ти молодець. До трактора було ще добрих п'ять сантиметрів, — мовив Арчі й просунув руку під підголовником, щоб поплескати маму по плечу. Він зіщулив на мене свої блакитні очі й самими губами мовив, щоб я не псувала їй кров.

Ми з Волтом закотили одне на одного очі. Чоловік із пункту прокату авто в аеропорту запевнив маму, що їй вистачить години, максимум двох, щоб призвичаїтися до іншостороннього руху, але ми в дорозі вже третю добу, і щоразу, коли я сідаю в автівку, у животі з'являється таке нудотне відчуття, як на хитких американських гірках у луна-парку. *Відчуття приреченості*. За емоційну й психологічну шкоду, з якою я безсумнівно повернуся додому, вважаю особисто відповідальним того типа в аеропорту.

І тільки Ян незворушно сидів попереду. Його закачує в автівці, тож він назавжди завоював собі місце біля водія. Ян опустив скло, обдавши нас бризом із незабутнім ароматом коров'ячого гною. Братові коліна, як завжди, ритмічно пострибували.

Про Яна слід знати дві важливі речі. Перша: він завжди в русі. Завжди. Він наймолодший з усіх моїх братів і лише на кілька сантиметрів вищий за мене, але ніхто цього не помічає, бо хоч у яке приміщення він потрапить, до країв наповнить його своєю енергією. І друга: у Яна є поріг гніву. Якщо по шкалі від одного до десяти — то десь до восьмої позначки він волає, як будь-яка нормальна людина. Якщо перевалило за дев'ять — замовкає. Як от зараз.

Я нахилилася вперед — хотіла подивитися, як там його синець під оком. Під вухом лишився бруд, у волоссі стирчала трава. Синець реально на все око. Чому воно так швидко набрякло?

Ян легенько торкнувся під оком, ніби прочитав мої думки.

— Бійку? Годі тобі, мам. Ми просто посварилися. Ніхто навіть не помітив, — говорив розмірено, навіть змуджено. Він дуже хотів заспокоїти маму.

— Сваритись і битися — різні речі. А я бачив кулаки. Значить, це була бійка, — зауважив Волтер. Ай молодець, допоміг. — І взагалі — подивіться на його око.

— Не треба дивитися на моє око, — гримнув Ян, на мить втративши дзен.

Усі обернулися на нього, навіть мама, яка одразу стала з'їжджати на зустрічну смугу.

— Мам! — крикнув Арчі.

— Та бачу, — буркнула вона і взяла лівіше.

Я й справді добряче йому влупила. Серце стало кудись провалюватися, але я підтягнула його назад. У мені не лишилося місця для провини. Бо і так уже по горло каяття, сорому й огиди до себе. До того ж Ян свій фінгал заслужив. Бо постійно пригадував мені Каббі. Навіть не пригадував, а тикав ним у мене. Наче тримав запалений смолоскип і міг мене ним попихати, коли йому заманеться.

У голові виринув голос Яна — заяложена пластинка, яку я чую вже десять днів поспіль. *Ти мушиш розповісти все мамі, інакше це зробить хтось інший.*

Ногами розповзалася пекуча тривога, і, поспішно нахилившись до Арчі, я опустила вікно й впустила всередину трошки повітря. *Не думай про Каббі. Не думай про школу. Взагалі ні про що не думай.* Від повернення в десятий клас мене відділяли ще десять днів і понад шість тисяч кілометрів, а я не хочу весь цей час думати про катастрофу, яка там на мене чекає.

Я втупилась у вікно й намагалася зосередитись на тому, що бачила. Краєвид усіяли чарівні грона хатинок і гостьових котеджів з яскраво пофарбованими дверима, що контрастували з чисто білими стінами. На розтягнутих мотузках під ірландським дощиком гойдалася білизна, а корови та вівці паслися мало не на подвір'ях біля будинків.

Досі не віриться, що я тут. Коли думаєш про найкраще місце для весілля, то навряд чи уявляєш собі дощову

і вітряну скелю на західному узбережжі Ірландії, але моя тітонька вибрала собі саме таке місце. Кліф Могер. Промовляється як М-ого. М-ого, який вітер. М-ого, який дощ. М-ого, які круті, майже вертикальні стежки, якими дерешся вгору в бежевих туфлях на височенних підборах. Моїм братам ще довелося допомагати підійматися тими стежками новоспеченим родичам тітоньки з боку чоловіка. І всі по коліна загрузли в багні ще до того, як молодята промовили обітницю. Та попри всі конфузи, я цілком розумію, чому тітонька вибрала саме це місце.

По-перше, воно було прекрасною локацією для зйомок. Тітонька Мел взяла із собою знімальну групу — двох хлопців років під тридцять з ідеально доглянутими бородами. Вони змусили двічі повторити весільну церемонію й кружляли навколо тітоньки, фільмуючи, як вітер розвіває її розкішну сукню в стилі ар-деко. Я думала, тітонька Мел буде схожа на надувного механіка, що несамовито розмахує руками перед входом в автосалон, але насправді була гнучкою і тендітною, немов верба. Ну і, по-друге, — приголомшлива *грандіозність* краєвиду, що відкрився нам на вершині скелі, говорила сама за себе. М'яка зелень різко обривалася прямовисним схилом, і скеля просто впадала в океан, а внизу об кам'яну стіну розбивалися хвилі й захопливо розсипалися бризками.

Стародавнім і романтичним скелям було байдуже на те, що цього літа я зруйнувала власне життя. «Твое

серце розтоптали на очах у всіх? — запитували скелі. — Теж мені цяця. Дивися краще, як я зараз розтросу цю хвилю на мільйони діамантових краплинок».

Я так захопилася краєвидом, що він ненадовго витіснив з моєї голови всі думки. Забула про камери, про Каббі, про розлюченого брата. Вперше за останні десять днів. Я насолоджувалася передишкою, але до мене зненацька схилився Ян і прошепотів: «Коли ти збираєшся розповісти мамі?». І вся накопичена в грудях тривога раптом вибухнула. Чому він просто не міг дати мені спокій?

Волтер опустив вікно — на задні сидіння війнув потік повітря — і щасливо зітхнув:

— Усі бачили вашу бійку. І навіть хором охнули, коли ви полетіли вниз. Готовий закластися, що один з операторів навіть встиг це зняти. А потім ще та група туристів. Вони ж розмовляли з тобою, пам'ятаєш?

Ян припинив гойдати колінами і натомість зловісно стиснув кулаки й обернувся до Волтера.

— Волте, стули пельку.

— Ану ви всі... — почала було мама, але раптом зблідла. — О ні.

— Що? Що там? — Арчі так сильно витягнув шию вперед, що його вуха опустилися нижче рівня плечей. — Кільцева розв'язка, — оголосив він таким тоном, як науковець із НАСА попередив би, що в Землю *от-от* влучить гігантський вогняний метеорит.

Я вчепилася в руки братів по обидва боки від мене. Волтер схопився за пасок безпеки, Арчі перемкнувся на режим учителя і вигавкував указівки.

— Водій тримається внутрішньої смуги кільця. Даєш дорогу, коли заїжджаєш, а коли їдеш по колу — ти на головній. Зосередься і, хоч би що сталося, не гальмуй *надто* різко. Ти зможеш.

Ми в'їхали на кільце, наче пірнули у водоверт з акулами. Усі затамували подих, окрім мами, яка гучно виливала потік матюків, і Яна, який ще сильніше загойдав ногами. Коли ми виїхали з кільця, всі на задньому сидінні в унісон видихнули, а з водійського місця бризнула остання нецензурна лайка.

— Молодець, мамо. Якщо ми так проїжджатимемо всі кільцеві перехрестя, буде зашибісь, — мовив Арчі й вивільнив мою руку зі своєї.

Волт теж розчепив мою хватку й нахилився вперед.

— Мам, припини лаятися, будь ласка. Це *не* твоє.

— А чие? Так не буває, — мовила мама тремтячим голосом.

— Ти спростовуєш свої слова власним же прикладом, — заперечив Волт. — Це ціла наука. Якісь слова сумісні, інші — ні. Не можна просто викидати їх усі разом.

— Зараз я викину вас усіх разом, — сказала мама.

— О, так уже краще, мам, — мовив він. — Може, просто обмежишся дотепами? У них хоч логіка є.